

Azeri duó nyerte az 56. Eurovíziós Dalfesztivált

A döntőt szombat este rendezték a németországi Düsseldorfban. A két fiatal énekes a Running Scared című dallal végzett az első helyen. A Magyarországot képviselő Wolf Kató (képünkön) Szerellem, miért múlsz? (What about My Dreams) című dalával a 22. helyen végzett. A szakmai zsűri és a közönség szavazatai nyomán született végeredményt vasárnap hajnalban hozták nyilvánosságra. A döntőben 25 ország versenyzői vettek részt. Az azerbajdzsáni duót mindent felülmúló tetszésnyilvánítás fogadta. Nemcsak a fülbemászó lírai dallal tűntek ki, de a szakértők szerint előadóművészként is óriásit alakítottak. A duó győzelme mindenképp megérdemeltnek számít, és ezzel azt is elérték, hogy a 2012-es fesztivált Bakuban rendezik. (MTI) FOTÓ: MTI/AP/FRANK AUGSTEIN

INTERJÚ ALAIN PROST BARÁTJA HÍVTA FRANCIAORSZÁGBA

Párizsi piktor pesti pincéje

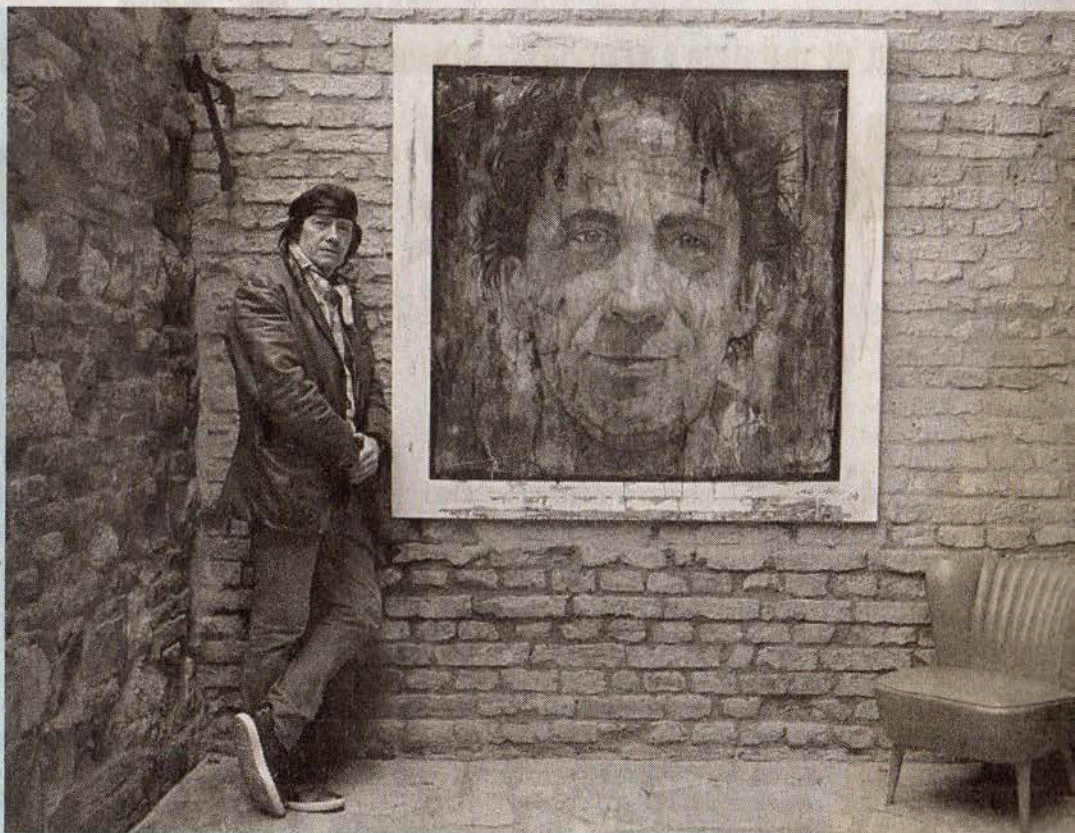
SZILÉRY ÉVA

Huszonhárom éve Párizsban él, műveivel Dél-Amerikától Európán át Japánig rendszeresen szerepel külhoni tárlatokon, Franciaországban ismeretebbek az alkotásai, mint idehaza. Anton Molnár festőművész néhány hete megnyitotta saját pincegalériáját a Váci utcában, amelyet sajátos alkotói stílusa után Gefrodinspexnek nevezett el.

– Mit jelent a Gefrodinspex elnevezés?

– Ezt a kifejezést magam találtam ki, külföldön mindenki azt hiszi, hogy egy magyar szó, és jelent valamit. Azt az összetett világot nevezem így, amelyet a képeimmel közvetítek. Min-

családomat. Amikor az új Forma-1-es pálya elkészült, Alain Prost műgyűjtő barátja is itt járt, és megrendelt tőlem egy munkát Franciaországba, amelyet a helyszínen lehetett megvalósítani. Úgy tudtam Nyugatra utazni, hogy édesapám régi kollégája az Egyesült Nemzetek Szövetsége genfi irodájában dolgozott, és felajánlott egy grafikus állást. Sohasem akartam elhagyni az országot, hiszen a családom itt élt, szerencsémre azonban néhány évre rá bekövetkezett a rendszerváltás, és vissza tudtunk járni a szüleimhez. Párizs lett az állandó lakhelyem, amely számomra egy fantasztikus vitrin, ahol a világ összes múzeuma, gyűjtője találkozik. A műveimet a francia Ope-

Anton Molnárt az Opera Gallery jóvoltából többen ismerik Párizsban, mint Budapesten

KONCERT EGYSZERI ÉS MEGISMÉTELHETETLEN ÉLMÉNY A PLATINALEMEZ BE

lyet a képeimmel közvetíték. Min- den művem a kultúrák, időszakok, az idő-tér viszonya ütközik, s ezt a festészeti technikák egymásra hatá- sával is szeretem éreztetni. A jelenle- gi kiállítás portréi között is találunk realista hűséggel festett arcokat, a fel- színen pedig attól elütő, kicsit kar- cos felületet, amelyeknek az egymás- ra hatásával egészen másként szólal meg a kép. Az emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy stílusokat határozzanak meg, hogy behelyezhessék a képző- művészeti munkát már ismert kere- tek közé. Amit én képviselek, az egy új realizmusnak, egy újfajta figuratív fes- tészetnek is mondható, nem az én fel- adatom azonban, hogy meghatároz- zam a műfajomat. Általában a gyűjtők vagy a festészet ismerői azt szokták mondani a munkáimról, hogy egyé- ni világuk van, számomra pedig izgal- mas kalandot jelentenek.

- **A kultúrák keveredését vagy az ezredforduló komplexitását utazásai még inkább felerősítették... Melyek voltak a legerősebb inspirációi?**

- Benne vannak a különböző orszá- gok, stílusok, amelyek hatottak rám, a festészet korszakai, a régebbi és a mo- dern technikák, amelyek megérintet- tek. Ez utóbbit sohasem erőltettem, inkább belülről jött. Apám az ELTE geometriai tanszék vezető tanára volt, és a hatvanas években lehetőséget kapott, hogy a matematikai doktori képzést Afrikában folytassa. Így gye- rekként öt évet élhettem egy nehe- zen megszokható kultúrában, a Mali Köztársaságban. Később az ott szerzett benyomások lettek meghatározói a munkáimnak. Szintén gyermekkorból őrzöm nagyapám éttermének hangu- latát, amely a Szabadság-hegyen volt, a Jean bácsi étterme. Itt Ady Endre is megfordult, és a századelő sajátos at- moszféráját tapasztaltam meg nagyon fiatalon. Amikor a nyolcvanas évek- ben Franciaországba költöztem, meg- nyílt számomra Nyugat, mániákus utazóvá lettem, egyre több benyomás határozta meg a képeim hangulatát.

- **A vasfüggönyön hogy jutott át?**

- A főiskola után mesterképző sza- kon maradtam, de akkoriban nagyon nehéz volt festőként megélni. Lemez- borítók készítésével, fotózással kezd- tem foglalkozni, hogy fenntartsam a

találkozik. A műveimet a francia Ope- ra Gallery népszerűsíti, amelynek tí- zenegy országban van képviselője, és olyan nagy mesterekkel foglalkozik, mint Picasso vagy Chagall.

- **A hazai képei a nosztalgiaórl áruklodnak.**

- Nem arról van szó, hogy vissza- sírnám a néhány évtizeddel ezelőt- ti időket, vagy a múltba révednék, ha Magyarországról van szó. De úgy gon- dolom, hogy el kell telnie bizonyos időnek ahhoz, hogy értékelni tudja az ember az élményeit. Az erdélyi port- réorozatom például teljesen mai pil- lanatokat ragad meg. Egy barátom- mal végigjártuk Erdély településeit, szerettem volna megörökíteni a jel- legzetes székely arcokat. Jelenleg ezek a képek tetszenek a legjobban a nagy múzeumoknak vagy a gyűjtőknek. De mondhatnánk nosztalgikusnak, a századelőt idézőnek a Lóverseny cí- mű festményemet is, amely azonban egy mai párizsi verseny előtti piknik hangulatát örökíti meg. Ami Magyar- országot illeti, büszke vagyok azokra a változásokra, amelyek idehaza történ- tek, és törekszem arra, hogy ezt a ké- pet a külföld is megkapja az országról. A Váci utcai megnyitáson itt voltak a nagy svájci mecénások, amerikai és japán gyűjtők. Személyesen eljött pél- dául a Louis Vuitton Moët Hennessy cég elnöke, Christophe Navarre, akit a munkáim éppen úgy érdekeltek, mint a város, ahonnan származom.

- **A kiállításmegnyitó egyben a Gefrodinspex Galéria Műhely nyitá- sa is volt. Mire szeretnék használni a Váci utcai pincegalériát?**

- Ez eredetileg egy műhely volt, amelynek felfedeztük a művészi han- gulatát, és barátommal restauráltunk. Egyelőre erre a kiállításra nyílt meg, és azt tervezem, hogy évente egy tár- latot szerveznék ide. A közönség vár- ja, hogy milyen kiállításokat hozunk majd, mi azonban nem szeretnénk kommersz dolgot csinálni, inkább klubszerűvé tennénk, ahol a műhely- munkába betekinthetnek az embe- rek. Aki ide betér, kapjon képet arról az inspirációról vagy művészi hangu- latról, amelyet mi Gefrodinspexnek neveztünk el. Filmvetítések vagy te- matikus tárlatok is helyet kaphatnak itt a jövőben. ■